

MOJE PUTOVÁNĚ SE ZVĚŘATY - 2

Pondělí, 08. února 2016

Tak zas po nějaké době budu pokračovat ve vyprávění na téma „já a zvířata“. Byla jsem s koly a v té době jsme měli doma pudlíka – vlastně pudlí slečnu.. Tenkrát jsme si – vy dvě – se s psou prosadily s odvoláním na „kauzu oslíků“ – Takže jsem úplně sama nebyla. Jen to bylo zvíře celé rodiny, tak se do výřtu mých životních paráček pořítá jen vaše n.

Už hlo pár měsíců, narodil se mi malý sourozenec (věkový rozdíl nad 10 let) a mamka ho měla jako jedináčka. Snadná dohnat to, co nám dříve dát nemohla (teprve budovali domov a peníze nazbyt nebyly, takže my byly takové děti s klíčem na krku – měla nás jako hodná mladá, v necelých 18 a pak ve 20). Takže – „opatření“ ohlížím a probíhala festovní, jako by – lo o první dítě. Kdo ho chtěl pochovat, nebo být u jeho koupání, musel být zcela zdravý a vybaven rouškou. V rámci těchto miminkovských manévrů bylo i opatření – pes musí na zahrádku, aspoň padesát léto, nebudete miminko starší. Byla jsem ve čtvrté – pozdní jar. Prázdniny klepaly na dveře a plán na nář byl jasný: koupání, toulání se psem, lelkování u vody a a .. Jenže – jednoho dne vyjít táta kam a nezavětel bránu. Pudlice ve jménu spravedlivé úřadnosti z nového bydlení venku, okamžitě utekla a srazilo ji auto (tak si to tedy pamatuji a vysvětluji já, protože normálně se od svých lidí nehla – v tomhle bodě se s mamkou v děje pět). Pak bylo období temna – i v naší rodině jsou strašáci ve skříni, které nechci vytahovat. Mamka se věnovala převážně v čem mateřským, tudíž nebylo rodinu jako celek. Táta to pocítil taky a – il věci, jak uměl. Zkrátka se udělala – tlustá – a kdo uměl, odpustil – kdo ne, pohřbil to někam hluboko do svého nitra. Rodiče jsou spolu dál a toto tabu se nevytahuje.

Každopádně já (a hrdá na to nejsem) dokážu zašpuntovat svoji ulitu a vyrovnat se se spoustou věcí po svém. Tehdy jsem použila regulérně vydráně táty (za což se stydím ješovic) a výsledkem bylo postavení kotce na zahradě a pět nednů jsem dostala – a – fenečku takzvaného vestaje – znáte tuhle – rasu – vesnické tajemství. No, jak dokládají dobové fotografie – nejvíc podíl viditelných genů patřil jejím jezevířkoidním předkům – Malé kulaté nic jsem pojmenovala Rony a zaála jsem to ošklivé cosi učit. Pět, kdy zavolám. Sednout si za pískot – Jo, měla jsem velké plány. Pejška mne poslouchala přesně (nebo vlastně nepřesně), páť pět esné datum jejího narození mi nebylo prozra do cca 9 měsíců. Pak se promítnula její tvrdohlavá povaha loveckého psa, toužícího po samostatném rozhodování, putování i lovení, a všechny moje zášnické chyby děcka. Jako psův jsem neměla zkušenost, autoritu ani cvičák po ruce. A tak mi zaála Rony utíkat za zvěř a já ve snaze o ní nepřijít. Pět i – la o moš nechat psisko vylítat – na volno. Toulala jsem se tedy s vodítkem (má to tenkrát až tolik nevadilo, jen jsem měla touhu jít na cvičák a pět jít na to, kde udělali soudruzi v NDR chybu. Poprvé mi pět i – lo nefér, že vesnice je daleko od másta a já se na tamní cvičák sama nedostanu. Dnes už vím, že pes se dá unavit i psychicky (a dokonce si to vyádje), a o to víc, pokud se nemá unavit báháním bez vodítka. Tenkrát mi to ale nikdo neporadil a tak jedné krásné a hluboké noci – skoro nad ránem – se vzbudím a koukám do tmy. V podstatě nevím, proč nespím.

Pět evalím se na druhý bok a pak už slyším. Šťá kot mé drahé paní psové se nese nocí. Nezbylo mi než vstát z teplého pelechu, sejít do pět i – zemí a .. otevřu dveře – vyhubuji hřmí – nic (která – jak si naivně my takhle tedy nee, a je ticho). Skoro po paměti doputuji zpět do své postele. A postýlka ani nevystydla a já, spokojena sama se sebou, usínám sladkým spánkem. Vystřivění pět jde hned dalš noc a po ní dalš i – h

Jsem v situaci, kdy spím v obyváku na gauči (z něj vedou dveře na terasu, naproti které býval Ronyin kotec) a od dvou chodím v pět hodinových až hodinových frekvencích peskovat pejskovou. Ráno mám zalepené oči, usínám ve šťá kole a zaspání se stává – aš – i. Navíc jsem – vyfasovala – podmínku od rodičů – bu to zvládnou, nebo musí pes z domu (sousedé si kupodivu taky záali stáovat). Proto doš lo na noviny a Rony byla několikrát za noc – bita (tímto se jí do psiho nebe omlouvám – odpusť mi prosím, neb jsem tenkrát nevěděla, co činím). Nejsem tyran, – to pro klid ochráně, záinajících na mne sepisovat stíčnost – a navíc je proměno :-)). Pro pět ádek ješovic – vysvětlení: prosím, neberte to, že byla nějak extra bita, že š lo o mláčení hlava x nehlava. Šťá lo spíš lo; o – plácavý zvukový efekt. Ale po pravdě, najít se tenkrát někdo, kdo by mi všechno vysvětlil... Stačilo i, že.. Áže moje báhání v noci ke kotci a pak navíc nadávání, b psjska jako odměnu (i negativní pozornost je pozornost a je to pro ni lepš lo; i neš samota), a mohla jsem si tuto kapitolu života uš lo; etit. Jediné, co beru pozitivně, je to, že to cca po 2 – 3 dnech těchto nevhodných novinami, zabralo a já se mohla vrátit ke klidnému noš spánku ve své posteli. Pět íhod, ve kterých to bylo – kdo z koho – byla ješ lo; t – spousta. Pět íhod plných pohody, sluníčka a uš ívaní si jeden druhého ješ lo; t – víc. S věkem se Rony uklidnila – výlety, záš itky a vlastně veš lo; k – rý spoleš n – trávený š as (a byla starš lo; i a rozumněš lo; i) plus její postupně se snižující potřeba pohybu, mi nakonec pět eci jen pomohlo š lo; áš astnému výsledku. K vychovanému paráčkovi, chodícímu se mnou bez vodítka, s bonusem v podobě spousty zkušeností –

VERONIKApokračování co nejdříve, jen to napíš u